

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Constantin Gurschi,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 20 martie 2013, declarat de inculpatul

*Nastaciuc Vasilii Vasilii, născut la
02 decembrie 1953 în s. Beliavineț, r-nul Briceni, domiciliat
în or. Briceni, str. Frunze 19 ap. 2, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale,*

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>27 decembrie 2012 – 17 ianuarie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>05 februarie – 10 aprilie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>04 iunie – 10 iulie 2013.</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Briceni din 17 ianuarie 2013, Nastaciuc Vasilii a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 170 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

De la Nastaciuc Vasilii s-a încasat în folosul lui Dudnic A. paguba materială de 3719 lei și morală de 1000 lei.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 20 mai 2012, orele 14.15, fiind în relații ostile cu partea vătămată Dudnic Aliona, aflîndu-se pe imașul din apropierea străzii Frunză, or. Briceni, inculpatul Nastaciuc Vasile i-a aplicat ultimei lovituri cu mâinele peste diferite regiuni ale corpului, cauzîndu-i vătămări corporale medii.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale și a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmări neprevăzute de art. 151 Cod penal, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont că inculpatul nu are antecedente penale, este caracterizat pozitiv, s-a căit sincer de cele comise.

3. Inculpatul a declarat apel, în care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care procesul penal să fie încetat.

Apelantul a invocat că instanța neîntemeiat i-a respins demersul privind efectuarea unei expertize cu reghenoscopie, că el nu ar fi putut aplica victimei lovituri cu mâna dreaptă, deoarece este traumată încă din anul 2006, că evaluarea pagubei materiale nu corespund adevărului, nefiind confirmată prin acte veridice.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Bălți din 20 martie 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că în instanța de fond inculpatul nu a recunoscut vina, dar nu exclude faptul că careva vătămări au fost provocate părții vătămate în momentul când ambii se întindeau de haine și el a căzut asupra ei cu genunchii.

Totodată vina inculpatului a fost dovedită de partea vătămată, care a declarat că după ce s-a ridicat de jos inculpatul i-a aplicat multiple lovituri; de martorul Gramovici L., care a mărturisit că a văzut cum inculpatul a apucat-o pe Dudnic A., după ce s-a ridicat de jos, de gulerul scurtei cu mâna stîngă și cu mâna dreaptă i-a aplicat 3 lovituri în regiunea cutiei toracice, de expertiza medico-legală în comisie din 13 noiembrie 2012, potrivit căreia la partea vătămată au fost constatate fractura coastelor a III pe dreapta și a VI stînga, care au fost produse prin lovire cu un corp sau corpuri dure, contondente, posibil în timpul și condițiile indicate, ce produc o dereglare a sănătății de lungă durată și se califică ca vătămare medie. Formarea leziunilor corporale menționate. La căderea din poziție verticală, este puțin probabilă și ele nu sînt caracteristice automutilării.

Este lipsit de suport probatoriu afirmația apelantului că nu putea să-i aplice părții vătămate lovituri cu mâna dreapta, pe motiv că îi este traumată, paralizată și funcționează cu greu, deoarece în confirmarea acestei versiuni, în instanța de fond și în cea de apel, el nu a prezentat careva acte medicale.

Argumentul apelantului că a cerut numirea unei expertize cu reghenoscopie și instanța de fond i-a refuzat nu e temeinic, deoarece această cerință a fost soluționată de către organul de urmărire penală, fiind expusă în raportul de expertiză medico-legală nr. 319 din 13.11.2012.

Instanța de fond corect a admis acțiunea civilă, pretențiile înaintate fiind confirmate prin bonurile de plată administrate.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitat.

Recurentul a specificat că nu a aplicat lovituri părții vătămate, doar a îmbrîncit-o și a căzut peste ea, că el nu putea să-i aplice lovituri, mai ales cu mâna dreaptă, fiindcă această mîna funcționează cu greu în urma traumei din 2006, că are obiecții față de raportul de expertiză medico-legală, nefiindu-i clar pe baza căror documente a fost efectuată, că cheltuielile de tratament și bonurile prezentate nu corespund perioadei date, că instanțele de judecată nu au luat în considerare argumentele lui și s-au bazat numai pe mărturiile părții vătămate și a prietenii ei.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Sub acest aspect se atestă că recursul nominalizat este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri pentru recursul ordinar - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în pofida prescripțiilor enunțate, recurentul nu a specificat asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, recursul este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a estimat circumstanțele cauzei.

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune inculpatul, este o competență legală a acestei instanțe, care, nefiind temeii de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Astfel, recursul ordinar nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește cerințele legale de conținut, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Nastaciuc Vasilii Vasilii împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 20 martie 2013, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut.

Decizia este irevocabilă, motivată și pronunțată la 10 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc